

גבעות

גבעת חיים מאוחד

קלון פנימי סיו/20 תשס"ז י"ב בתמוז 28 ביוני 2007 glvaton@ghm.org.il

ברוכים הכותבים לגבעתון.

זה זמן מה שכתובת הדואר האלקטרוני של הגבעתון מופיעה בשער הגבעתון וכן בשורה התחתונה בכל עמוד.

הכתובת היא: givaton@ghm.org.il

כדאי לנצל את האי-מאיל, ולשלוח באמצעותו כל דבר שמיועד לגבעתון.

זאת ועוד, בימים אלה רצים בערוץ גבעת חיים סרטים מקלטות ישנות וחדשות, תאווה לעיניים, מי שלא רואה – מפסיד! כל שעליכם לעשות, לחפש את הערוץ ולקבע אותו בטלוויזיה שלכם – או לפנות לירון נהרי, ותיענו במהרה. הערוץ המקומי הוא האמצעי היחיד לעקוב אחר אסיפות הקיבוץ ודיונים אחרים, כמו גם חגים ואירועים של היישוב בהווה ובעבר – לכן, דאגו שיהיה לכם בטלוויזיה ערוץ גבעת חיים.

דינה רמגי

משולחנו של יהודה

לשני נושאים כבדי משקל אני מבקש להתייחס בדפי השולחן הנוכחי ובשניהם אסתיי בתשובה שכתבתי בימים אלה לחברה שביקשה את תגובתי להם, ויש בה מענה, חלקי לפחות, לפניות רבות של חברים בעל-פה ובכתב.

הנושא הראשון מתייחס להחלפתה של ד"ר טסה שלוש כרופאת הקיבוץ, והתשובה מובאת להלן כלשונה, עם מעט תיקונים של ניסוח, תשובתי שהוזכרה לעיל.

- א. עקרונית, צאי מנקודת הנחה שלנגד עיני המופקדים על מערכת הבריאות בקיבוץ עומדת טובת החברים, ובתוקף אחריותם זו הם מצווים לקיים ולשפר את המערכת בכל מרכיביה לרמה האופטימלית האפשרית, וכמובן בגבולות ובמגבלות של הנתונים הקיימים. על הנתונים המשפיעים על טיב המערכת ואיכות שירותיה נמנים בין השאר: תשתית פיזית, קופ"ח ושירותים אחרים, משאבים ותקציב וגם – ואולי בעיקר, פרסונליים. מחובתם של המופקדים על השירות הרפואי בקיבוץ לטפל ולשפר כל אחד מהמרכיבים המשפיעים, ולהביאם לרמה האופטימלית האפשרית.
- ב. כל החלפה של ממלא תפקיד במערכת הבריאות בקיבוץ, ועל אחת כמה של רופא/ה העומד במרכזה, יוצר זעזוע ותגובות ציבוריות אשר בצד ביקורת והשגות לגבי המהלך, צריכות גם להבנה ולאמון בשיקול הדעת של יוזמיה המופקדים על תחום הבריאות בקיבוץ.
- ג. שינויים פרסונליים בתחום הבריאות בקיבוץ אינם מעניינם של גורמים ציבוריים כגון מזכירות או ועדה (בהסתייגות מסוימת, שאם וכאשר מתפקדת כהלכתה ועדת

בריאות שיש בה גם נציגי ציבור, וכזו כידוע אינה מצויה במקומנו). אני רוצה להאמין שאת שותפה לדעתי, שאין מקום לדיון או למשאל ציבורי לצורך קבלת החלטות בסוגיה זו ודומותיה, שיש בהן רגישויות והיבטים אישיים שאינם מענייניו של הציבור.

ד. מאז ומתמיד חוללה החלפה של רופא בגבעת חיים זעזוע וביקורת, ובוודאי כאשר מדובר בהחלפתה של רופאה מוכשרת ומקצועית כד"ר שלוש, ועל אחת כמה לאחר למעלה משש-עשרה שנים של עבודתה בקיבוץ. מטבעה של הרפואה בכלל ובקיבוץ בפרט, נוצרים קשרים הדדיים בין רופא למטופליו אשר חורגים מתחום הטיפול הרפואי לכשעצמו, ועוצמת הביקורת על הצעד להחלפת ד"ר שלוש מכאן, וההערכה והגיבוי האישי לה היא זוכה מרבים מכאן, הנם עדות נאמנה לכך.

ה. ועם זאת, ואף שהיינו מודעים לעוצמת הביקורת, עלינו האחריות לא רק לחברים שמבקשים את המשך עבודתה של טסה בקיבוץ, אלא – ודווקא – לשיפור ולהשלמה של ליקויים שהצטברו במהלך עבודתה בקיבוץ, ולא אפרט.

ו. החלפה של רופא בגבעת חיים נעשתה תמיד לאחר שיקול דעת מעמיק ולאור הערכה כי הוא נכון בראיית הכלל, וכך נעשה גם בתהליך להחלפה של ד"ר שלוש.

ז. אשר לתפקידי האישי בהליך ההחלפה: יש בו המימד של הגיבוי הציבורי בתוקף תפקידי כמנהל הקהילה.

אין בקיבוץ גוף ציבורי מוסמך לדיון והחלטה בסוגייה (ולעניות דעתי אף לא צריך להיות). החלטתי שלי, ליטול חלק באחריות ולהעניק גיבוי למהלך ההחלפה, התקבלה לאחר תהליך ממושך של בדיקה – מעל לחצי שנה, עם כל הנוגעים במערכת הבריאות.

יש לי ביקורת אישית על חלקי במהלך עד עתה, על שלא דרשתי כתנאי למעורבות קיום של פגישה מקדימה מונחית, פנים אל פנים, עם כל הנוגעים בדבר, לצורך הבהרה ובירור של הטענות ההדדיות והאפשרות לתיקון. ניסיון שלי לקיים את הפגישה לאחר שיצא העניין לרשות הציבור לא עלה יפה.

עד כאן תשובתי בנושא הראשון שאמורה לתת מענה לחברים שפנו אלי ישירות ולכלל הציבור. אני מניח שאין זו תשובה מספקת, ובוודאי שדעתם של רבים אינה נוחה ואינה מקבלת את הכתוב, אך עד כאן עמדתי.

הנושא הכבד השני – הבחירות של ממלאי התפקידים, חברי ההנהלות וועדות, שבפנינו מסיבות ציבוריות ואישיות לא אהיה שותף ישיר לתהליך הבחירות, ונכון גם שלא אהיה כתובת ישירה לפניות ולהתייחסות של חברים. בשלב זה מופקדים על ריכוז השמות לצוות/ועדת בחירות, איתן קרסנטי וחברי ועד ההנהלה, אך מעבר לתהליך הפורמלי ראוי לחזור ולהדגיש כי לפני ואחרי – אנו צריכים לנכונות של החברים, ולו לחברות בצוות הבחירות.

לסיום, בתמצית, שניים מענייני דיומא:

המטרד של רצפת חדר שטיפת הכלים במטבח שהיא התקרה הנוזלת של המרכולית, עומד, באיחור רב, בפני הסרתו. הסברים וסיפורים באשר לסחבת בביצוע לא יוסיפו, אך הלקח הופק.

ושני וחשוב, אושר בימים אלה במוסדות הסטטוטוריים הסכם החלפת השטחים: ביה"ס יובלים תמורת פרדס מערב, ובזאת הסתיימה פרשת הסחבת הממושכת בעניין, שהעיבה לא מעט על יחסינו ההדדיים עם המועצה.

שבת שלום

יהודה גלר

בחירת תפקידים

בהתייחסות להערתה של דינה רמגי, מצאתי לנכון להוסיף משלי ולהרחיב בעניין בחירת/ של מנהל/ת הקהילה.

בעיון בתקנון גח"מ לא מצאתי כל התייחסות לאופן בחירת מנהל/ת הקהילה, מלבד הציון שהאסיפה הכללית (הקלפי) תבחר בנבחר/ת לתפקיד.

אין ספק שתפקיד זה הוא הראשון בחשיבותו לקביעת פניה ותכניה של קהילתנו. הוא לב לבה של התנהלות הקהילה וכל המשתמע מכך.

על-כן יש לדעתי לקבוע מהי דרך בחירתו, מהם האיפיונים המקצועיים והאישיותיים שהיינו רוצים לראות במנהל/ת הקהילה.

כל גוף חברתי או כלכלי הנדרש לניהול מוציא מכרז למשרה הנדרשת. (להוציא גופים משפחתיים אשר אינם נכללים בהם).

לדעתי התהליך לבחירת מנהל/ת הקהילה בגח"מ צריך להתנהל במספר שלבים:

ראשית יש לפרסם מכרז לתפקיד,

שנית מיון מועמדים/ות בעזרתם של גופים מקצועיים אשר התמחו בכך על-פי הקריטריונים הנדרשים,

שלישית בחירה בקלפי של אותם מספר מועמדים/ות, לא פחות משלושה, אשר עברו את המיון המקצועי. אין לי ספק שישנם מבינינו חברים הסבורים שהניסיון והכרתנו את אנשי קהילתנו מהחצר המקומית עדיפים על פני פתיחת המכרז לאנשים חיצוניים ומיון חיצוני. הבחירה, במידה ומצטמצמת לאנשי קהילתנו, נפסלים מראש מועמדים אשר ייתכן והיו נפלאים לנו. בבחירת אנשי המקום מעורבים הרבה מאוד רגשות וחשבונות שלא ממין העניין.

צמצום אפשרות הבחירה מתוך אנשי המקום בלבד היתה טובה בשעתו, כאשר לא היו כלים אחרים למיון.

צריך לשאוף לכך שנבחר את המתאים ביותר, זה אשר יענה על מירב האיפיונים שקבענו לעצמנו, ייתכן ויהיה זה חבר/ה גח"מ, וייתכן שלא.

אלה אשר יגיעו לקלפי יציגו מועמדותם בפני הקהילה, אשר תבחר את האחד/ת.

ועוד פרט אחד קטן – טעות היא לחשוב שתהליך השינוי הביא אותנו לחוף מבטחים.

ייתכן ולא חידשתי דבר אך יש צורך לעתים לומר את הדברים בקול רם, לרענן אותם – והעיקר לעשותם.

רחל ארזי

בעקבות מכתבה של טסה

מייד לאחר שקראתי את המכתב של טסה, שהיה בתא הדואר שלי, מיהרתי למרפאה לברר עם תמר את פשר העניין שנראה לי כבלתי מתקבל על הדעת.

כששאלתי את תמר על המכתב, היא אמרה לי שאיננה מבינה למה טסה פנתה אל הציבור בעוד שהיא הבטיחה בשיחה איתה שתשמור את הדבר בסוד, דבר שמאוד הפתיע אותי, למה האדם הנפגע צריך לשמור בסוד את מעשה הפגיעה בו.

כאשר שאלתי מה הסיבה למהלך הפיטורים הבלתי מובן, אמרה לי תמר שיש הרבה סיבות ובעיקר הגיע הזמן לחדש ולרענן את המערכת ולאחר שנים צריך להחליף רופא ויש מקומות שמחליפים רופא כל חמש שנים. נדהמתי לשמוע תשובתה של תמר.

נכון, יש דברים שצריך לחדשם, כמו שדרוג המרפאה, בחינה מחודשת של הנהלים והמנהגים ועוד דברים דומים.

אך לעומת זאת, יש דברים שצריך לשמר, ועם הזמן הם נעשים טובים ויעילים יותר, כמו יין ישן.

רופא משפחה, אילו ניתן, היה רצוי שילווח את חוליו במשך כל חייהם. הקשר שנוצר בין הרופא לפציינט הוא קשר מאוד אינטימי, קשר של אמון ושל רגש. זוהי חשיפה מוחלטת של החולה אל רופאו.

שאלתי את תמר, איך ולמה החליטו על צעד כה דרסטי. ביקשתי שיעשו משאל בין החברים אם אומנם הציבור רוצה בהחלפתה של טסה. תמר ענתה לי שלא יהיה שום משאל וזה לא עניין לדיון עם החברים.

היות ואני אחת הפציינטיות של טסה שלא יכולה לראות את עצמי אצל רופא משפחה אחר ורואה בצעד זה הרס מערכת אמון וחשיפה שיגרום לי נזק קשה, אני מבקשת שישאלו את הציבור, לפני נקיטת צעד כה קיצוני.

אם יש חילוקי דעות בתוך המערכת, אפשר לפתור זאת על-ידי שיחה ודיון, אבל בבקשה, אל תשליכו את ה"תינוק" עם המים.

גינה שחר

הנפש הטובה בפראג

ראיון עם דנה בן עמי שעבודתה ייצגה את ישראל בתערוכת מעצבי תפאורה בפראג

מכל מעצבי התפאורה הוותיקים בארץ, את ייצגת את ישראל!
אכן, זכיתי בתחרות אמב"י – איגוד מעצבי במה ישראל, ונשלחתי לפראג. אני לומדת בבית הספר "שנקר" ברמת גן, במסלול עיצוב תפאורה לקולנוע ותיאטרון, מסיימת שנה שלישית מתוך ארבע.

יש לך רקע קודם?
ידעתי מילדות שאני רוצה לעסוק בעיצוב. בבית הספר "מעין" למדתי אומנות, לבחינת בגרות הגשתי פרויקט ציור, כעין אלבום תמונות משפחה. אחרי הצבא, אחרי שעבדתי שנה בגן אורן ונסעתי פעמיים להודו, התחלתי לחפש מסלול לימודים שיתאים לי. בדקתי כמה בתי ספר ו"שנקר" היה בראש הרשימה. עברתי אצלם מבחנים פסיכוכיניים ומעשיים, הגשתי תיק עבודות, הם היו מאוד מרוצים – והתקבלתי.

בית הספר "שנקר" ידוע כמקום הכשרה למעצבי אופנה, מה פתאום תפאורה לתיאטרון?
ב"שנקר" לומדים את כל מקצועות העיצוב. לומדים ארבע שנים ומקבלים תואר ראשון. המקום מדהים, אנשים יצירתיים, עם המון אהבה למקצוע – וגם אחד לשני... יש לי שם חברים טובים ומורים מעולים שנחשבים לטובים ביותר בתעשייה.

איך קרה שנשלחת לפראג?
כל שנה מוצגת תערוכה של אמב"י במשכן לאומנויות הבמה של הקאמרי. הם קיבלו שלוש עבודות מ"שנקר", אחת מהן שלי, ואז קראו לנו להעניק פרסים. רוב העבודות הגיעו ממעצבים ומבתי הספר האחרים – אוניברסיטת תל אביב וסמינר הקיבוצים (קאמרה אובסקיורה ובית הספר לקולנוע בירושלים לא מתעסקים בתפאורות) – ואלינו התייחסו מאוד בזלזול. ואז, למרבה הפלא והתדהמה הכריזו שאני ניצחתי... הייתי מאוד מופתעת. חבר השופטים מורכב מאנשים מאוד חשובים, ונורא התרגשתי. בעקבות התערוכה נשלחתי עם העבודה לתערוכה בפראג, קוואדרנלה, שזו תערוכה בינלאומית, כמו ביאנלה, לעיצוב תפאורות ותלבושות וכל מה שקשור בתיאטרון, שמתקיימת פעם בארבע שנים.

מה הצגת?
העבודה שלי היא דגם תפאורה למחזה "הנפש הטובה מסצ'יואן" של ברכט. ההצגה הזאת אומנם לא הוצגה בארץ מאז שנות השישים-שבעים, אבל היא חלק מהקלאסיקה לתיאטרון. צריך להבין שהעבודה היא רק דגם להצגה – מקט – דגם בקנה מידה. את הדגם יוצרים מחומרי נייר שונים שעוברים תכליכי עיבוד ובסוף זה נראה כמו אמיתי, רק בקטן.

אנחנו לומדים הרבה תיאטרון ואני קוראת המון מחזות. עד התערוכה התחברתי יותר לטלוויזיה ולקולנוע, ומבחינתי המקצוע היה שייך יותר לתעשיית הבידור, אבל אחרי התערוכה אני חושבת לעשות תפנית לתיאטרון, כי ראיתי מה שיש לתיאטרון להציע בשוק הבינלאומי, וזה מדהים.

ספרי על הנסיעה

אמב"י אירגנו לנו דיל, ארבעה ימים – היה מושלם. נסעתי עם עוד אחת שהציגה בתערוכה, וגם עם בן הזוג שלי, אמיר מרן, שאתו אני מתחתנת באוקטובר, בשעה טובה. פראג לא חדשה לי, זו פעם שלישית שאני מבקרת בה. התערוכה התקיימה באינדסטריאל פאלס שהוא מתחם של תערוכות, ממש גני התערוכה של פראג. המבנה הוא בן מאה שנה בערך, ארמון מאוד גדול – מקום מדהים.

זו היתה תערוכה ענקית, השתתפו מכל העולם, אולי מחמישים מדינות. הצגתי בחלק של הסטודנטים, שגם שם השתתפו חמישים מדינות, לכל מדינה ביתן.

היה מדהים, עבודות משגעות מכל חלקי העולם, מהמזרח הרחוק – הונג קונג ויפן שהם ממש אלופים, סינגפור, הפיליפינים, הודו וכמובן סין – וכמובן ארצות הברית, קנדה, דרום אפריקה, כל אירופה ועוד. היו עבודות רבות מהארצות הסלבויות. הסלבים הם נהדרים, יש להם מסורת מטורפת לתיאטרון, זה נורא מפותח אצלם כי אין עדיין הרבה פיתוח בתחום הטלוויזיה והקולנוע המסחרי.

זו לא היתה תחרות, אלא תערוכה, והחשוב הוא בעצם הכבוד שניתן לי להגיע לשם. יש קטלוג מאוד גדול, שהוא בעצם "דפי זהב" של המעצבים בכל העולם ועכשיו אני מופיעה בו עם העבודה שלי. זה פותח דלתות. אולי פעם, אם מישהו ירים את ההצגה הזאת, הוא ייקח את העבודה שלי. יכולים להזמין אותי לעצב תפאורה לתיאטרון או לטלוויזיה בכל מקום בעולם. זו הסיבה שכל-כך חשוב להציג בתערוכה הזאת.

ספרי על התפאורה שלך ל"נפש הטובה מסצ'ואן"

הפרשנות שלי היתה "החלום ושברו". הראיתי צריפים רעועים, של אנשים בשולי החברה, ובאופק, באחורי הבמה כרזות של מאו מסין הקומוניסטית, שכאילו משקיפות על החיים האמיתיים והעלובים.

זה החיבור שאני עשיתי, שהוא גם אוניברסלי, אנשים שמו לב אליו. לקחתי השראה מהאינטרנט, למדתי איך אנשים חיים במקומות שונים. למשל בהודו יש המון שכונות של פחונים, חיים ממש בערי זבל. רואים את זה גם בסין ובכל מדינות העולם השלישי.

מה התוכניות שלך לשנת הלימודים הרביעית?

השנה הרביעית בעצם מוקדשת כולה לפרויקט גמר, שבו צריך להתחבר לתעשיית הקולנוע והטלוויזיה. מדובר כרגע על אפשרות שאני אעבוד עם הבמאי הגרוזיני דובר קוסאשווילי, שעשה את "חתונה מאוחרת" ו"מתנה משמים" והולך עכשיו להפיק סרט גדול מאוד, שיהיה פרויקט הדגל שלו. אני אמורה לעצב את הסטים בשיתוף עם עוד שניים שלושה סטודנטים מ"שנקר" וכמובן הבמאי. אפשרות נוספת היא בתיאטרון, לעצב תפאורה לפסטיבל עכו.

תרצי לעבוד בעולם הרחב?

אני רוצה ללמוד לתואר שני, בחו"ל, אולי באירופה. יש שם בתי ספר מעולים, במיוחד באנגליה. אם לא אתחיל לימודים לתואר שני, אנסה להשתלב בתעשייה הזאת בארץ ובעולם, איפה שאמצא את עצמי.

אבא ידע שזכית בנסיעה לפראג לפני שנפטרה?

כן, זכיתי כבר בינואר. הנסיעה היתה מתוכננת מראש ואבא נורא התרגש. זה היה בשבילו ממש נחת, סוג של צוואה. חששנו שהנסיעה תיפול בדיוק בימים הרגישים, אבל לא, נסעתי בשבוע שעבר, אחרי שהכל נגמר. העיקר שאת הנחת הענקתי לו.

הוא היה מאוד מעורב בלימודים שלי, הכיר את המחזות, השתף בפרויקטים שלי, תמך ופירגן, בכלל, ההורים שלי נורא מעורבים, אמא קוראת את כל המחזות שאני עובדת עליהם, ואבא היה האיש הטכני. יש הרבה דברים טכניים שצריך לפתור, והוא היה איש הפתרונות. עכשיו כבר הוא לימד אותי הכל, אני יכולה להסתדר לבד.

רשמה דינה רמגי

לזכרה של נאוה ממלוק

לעמית ונועה, לאהוד, לחנה נ"י (כשמדברים על נפטר, מוסיפים למי שמוזכר והוא חי נ"י - נרו יאיר)

ניחמנו על פטירתה של נאוה, וברוך דיין אמת.

אני חשה שהוקל לה, עם השחרור מזקנתה ומקשיי הזקנה. היא נושאת עמה 96 שנות חיים, מרביתן פוריות ועשירות בפעולותיה במסגרת העבודה, ומחציתן עם עצב עמוק - מאז פטירת חיים ז"ל. אני זוכרת שיום כשחזרתי ל"צריפי החיילים" (אחרי הצבא), פגשתי עם זר פרחים, בדרך לבית עלמין, לפנישתה היומית בתום יום עבודתה, עם חיים. כל-כך בצנעה, כל-כך באהבה, ובפשטות של זוהי-השעה-שלהם, שלעולם לא שוכחת אותה... היינו מפמפמות לרנע, אני ממשיכה לצריפים, ונאוה אל הפגישה שלה.

חיבתיה מאוד, ובתקופה שעבדתי אתה, למדתי ממנה (וגם מלילי נ"י, איתה עבדתי בכרם, וגם ממיכל לבנה, איתה עבדתי בברווזיה/מטילות + הודיות מטילות). להעריך את היותה אדם שלם, שאיננו זקוק לשום דרך תצוגתית, או הבעת שליטה על העובדים איתה, אלא לדבר ישירות ובנובה העיניים. לעבוד עם נאוה היה בשבילי לעבוד שכם אל שכם ולהרגיש יחד (ולא מתחת, ולא בצד, ולא כפוף ל... וכד'). שמעתי ביטויים, ששניים מהם דומני, יאים להיאמר לזכרה: נאוה היתה אדם שחף מכל פוזה וליד נאוה מתיישר הסרגל!

בכל טיול, בכל אירוע שכיתתנו יצאה אליו, נאוה, המסורה לילדיה באופן שנגע ללבי, תמיד, אבל תמיד, באה להיפרד, וכשחזרנו היא עמדה וחיכתה, אפילו בשעות של השחר...

כשעמית היה טירון (בצנחנים) נאוה שלחה איתי חבילות גדולות מאוד, ואמרה: לעמית, ולחברים שלו. כשבאתי למחנה שלו חבריו שמחו לקראת חבילותיו, שנשלחו ע"י אמו, בכל לבת.

בהלווייתה דברו והזכירו כמה אנשים שנאוה נשאה אתה, והתבטאה בכל חייה, את זיכרון התקופה של בניין הקיבוץ והארץ (והציונות! שהיום כל-כך נפרטה ל"כסף קטן"...)

וזה הזכיר לי ולכן ציטטתי את שיריה של רחל, שמסתיים:

אשרי הלב,

אשר השאיר ליום עברה ועד - ולא רק דמות

ולא רק צליל, ולו רק צל אורה קליל

ולו רק - הד.

תחה מנוחתה של נאוה שלמה, ובחיקו של האינסוף תמצא את שאהבה נפשה, כי ראויה היא מאוד. ולכם בני ביתה, שלא תדעו עוד צער.

מאורי ונורית נוספריד

כמה מילים לזכרו של צביקי ברמי ז"ל

את צביקי חברתי די שמחית בילדותו, ולא אחת עם כל המהומות, כשעבדתי בכיתתו (א' או ב') (ויובל נהרי היה המורה) בנבעת חיים.

שנים רבות אחר-כך, עקב אירועים בחיי משפחתנו (כשלקה בעלי בדיסלקציה עקב ניתוח מוח, ובני לקה בדיסלקציה עקב תאונת דרכים) אמרתי לחווה אמו של צביקי, שייתכן שמקור חלק מבעיותיו של בנה היא דיסלקציה, ואמרתי לה להציע לצביקי לבדוק זאת.

בתמצית: בבדיקות אצל מומחים שמסרנו לו, התברר שאכן, הבעיה במרכזיותה נחלקה לדיסלקציה, ויחד עם קשיי ילדותו בכך בלי אב, ודברים נוספים, נוצר סבך לא קטן: אינטליגנציה גבוהה במישור של "שכל", אבל נמוכה במישור הרגשי וסבוכה בפלונטר לא קטן.

בהמשך לתוצאות הבדיקות, צביקי, שעד אז היה אנאלפאבית למד קריאה ובתיבה. לאחר מכן הוא התקבל לעבודה כנהג מקצועי וצה"ל קיבלו לשירות מילואים (בלי שירות סדיר בעברו). לצביקי, שהובן כמפגר, עקב שלל בעיותיו, היו בעיות נלוות, וקושי לנווט בין מה שהבין מחד, למה שהרגיש ועלבונות שנצברו מאידך.

אורי ואני עזרנו לו בשלב הלימוד ורכישת הבסיס שחסר לו. היינו עדים לכך, שכשאנינו "צריך" להילחם על הבנה - ועל להתקבל ככל אחד אחר, נתגלה צביקי, שכל-כך חבל, שבמרבית חייו היה סמוי אין פה עניין של אשמה, אלא פלונטר שהלך וגדל (ולנו - חומר למחשבה, לא פעם).

מכיוון שצביקי חי בנבעת חיים שנות חיים רבות, וחזר לקראת פטירתו, כחולה מאוד, ומכיוון שברור לי, שמה שידענו אורי ואני, לא היה ידוע בציבור, אני רואה לעצמי חובה מוסרית להביאו לזכרו - לעלון המשק!

חברתי כתבה שיר, שאביאו כאן לזכרו:

ולכן -

אל נא אותי תדונו

וגם לא את עצמכם.

יען -

אם יש אלוהים בשמים -

הרבה פנים לו

ואני - אחד מהם.

נורית גוטפריד

הודעות

תשלום אגרת טלוויזיה – פנסיונרים
 החל מתאריך 1 בינואר 2007 לא חויבו ולא יחויבו פנסיונרים בתשלום
 אגרת טלוויזיה עקב שינוי התקנה בטלוויזיה
 אם מישוהו חויב – זו טעות – יפנה לגיורא וינר ויזוכה.

גיורא וינר

המועצה האזורית

הוועדה המקומית לתכנון ולבניה עמק חפר

במסגרת תהליכי שיפור השירות וקיצור משך הטיפול בכל תחומי עבודת
 הוועדה, תיסגר הוועדה לקהל בין התאריכים 24 ביוני 2007 ל-5 ביולי (כולל).
 לנוחיותכם הצבנו תיבת שירות למסירת מסמכים. התיבה ממוקמת בכניסה
 למחלקה.

במקרים דחופים ניתן לשלוח הודעות לתיבת הדואר האלקטרוני:
vaada.mekomit@gmail.com או להתקשר לדרור 09-8981588

מדינת ישראל

משרד הרווחה והשירותים החברתיים
 לשכת המנהל הכללי

לכבוד

מזכירות קיבוץ גבעת חיים מאוחד ולתושבי הקיבוץ

שלום וברכה !

חן חן לכם על משלוח דף המזכרת במלאת 75 שנים לקיבוצכם.
 תמונת המגדל והבול מהווים אזכור נאות של מעשה ראשונים אשר בא לידי ביטוי
 בדאגה למים המהווים מקור חיים לאדם, לחי ולצומח.
 תולדות הקיבוץ, מקימיו ותושביו שזורים בדרך מפוארת בתולדות מדינת ישראל
 ועמק חפר.
 ביובל ה-75, אני מאחל לכם כי תמצאו הדרך לחזק הקהילה ולהחזיר בנים הביתה,
 לפתח תא כלכלת היישוב. חוסנו של הקיבוץ המתחדש קשורים קשר הדוק לאדמה
 ולאדם המתפרנס ממנה ומתגורר עליה.

היו ברוכים

בידידות,
 נחום איצקוביץ
 מנכ"ל משרד

חלומו של ילד

יצחק שדה 1945 (לאחר המצור על גבעת חיים)

ילדי גבעת חיים למדו כל זמן המלחמה להכיר את החיילים הבריטים מצידם האנושי, הטוב. גבעת חיים, כמשקים אחרים, היתה מארחת באופן קבוע קבוצות חיילים בזו אחר זו – וטוב לו לחייל בניכר לבוא בין אנשי עבודה, בין אנשים ששלחו רבים מחבריהם לאותו צבא בו הוא משרת, בין אלה שגם בארץ הם ממלאים את תפקידם בנאמנות ואוכלים את לחמם בזיעת אפיים.

והילדים הוסיפו הרבה ליצירת אווירה של קבלת פנים ידידותית. הזר הלבוש מדים עורר בילדים את הגעגועים לחבר, לחברה, לאב, לאם – בני קיבוץ ומשקם, הנושאים אותם המדים עצמם אי-שם במרחקים. והילדים עוררו רגשי חיבה עזים בלב האורח הלוכש-מדים, שנפשו יוצאת אל הילד, אל האישה, אל הבית הרחוק. נשני הצדדים התרפקו זה על זה. החיילים במתנות, בנכונות למשחק, בהתערות קצרה אך כנה בעולם הילדותי, והילד – בכל חוס לבו, בכל כוח ההתפרצות של אותה שמחה ילדותית הנענית תמיד לגישה גלויה ופשוטה.

ופתאום התנקשות בין חיילים בגבעת חיים. ולב הילדים לא השלים. המבוגרים ביניהם שאלו שאלות, קבלו תשובות וההסברות הניחו את דעתם. אבל הזאטוטים, ילדי הגן והכיתות הנמוכות של בית הספר – כל ההסברות הפוליטיות לא כבשו את לבם והם מוסיפים לראות את המאורע המכאיב כפרי של אי-הבנה מהצד שכנגד. ולכן מובן החלום, שילד בן חמש ראה אותו לילה לילה, שהחיילים באים לחורשה הקרובה לבקש סליחה, על מה שעוללו לקיבוץ ולחבריו. והילד דורש מאביו, שהוא וחברים אחרים ילכו לסלוח לחיילים ולשים קץ לאינצידנט.

לא הילדים אשמים אם הגדולים מסבכים את העניינים שלא לצורך.

יצחק שדה, מסביב למדורה 1945
(מתוך חוברת לעולים ולבני הנעורים בהוצאת הקיבוץ המאוחד תשי"ג 1953)

הביאה לדפוס דורית וינר

טקס זיכרון בבית העלמין

במסגרת אירועי ה-75, ביום שישי 13 ביולי בשעה 18:30 שעת בין הערביים נרד לבית העלמין ונקיים טקס לזכרם של חברינו, הורינו ובנינו שאינם איתנו.

בטקס: דברים לזכר, נגינה, שירה, קריאה והנחת פרחים על הקברים. החברים מוזמנים ליידע את בני משפחתם וחברים ולהזמין.

יהודה גלר, נעמי ואיציק משי

75
נבנת חיים מאוחד
1932-2007

סיימנו תקופה של חגים ואירועים בקיבוץ.

תודה לכל מי שעזר, תמך, עודד ולקח אחריות כדי שלכולנו תהיה תרבות חגים ומועדים. נסכם את השנה במסיבת יום הולדת לגח"מ (חייבים לציין את התאריך המקורי) ב-13 ביולי ליל שישי נקיים ערב בברכה - ערב שירה עם דורון ואושרה וכמובן כיבוד עשיר רב-קלוריות. הנכם מוזמנים בשעה 21:30 להגיע לברכה, לשיר, לשמוח ולחגוג עוד שנה שחלפה באווירה קסומה.

***

וכבר בפתחה של שנה חדשה נשוב כדי שנוכל לחגוג את חגי ישראל בקיבוצנו. אני זקוקה לעזרה מצידכם.

רבים הבנים ששבו הביתה ורבים החברים והחברות שיכולים ומסוגלים לתת ולתרום למען כולם.

נשמח למעורבות התושבים. אנא ציינו בטבלה המופיעה מטה היכן אתם/אתן מעוניינים לקחת אחריות וליטול חלק בצוות החג. דפים יחולקו בתאי הדואר של החברים.

שם	חגים
	ראש השנה
	סוכות
	חנוכה
	פסח
	יום השואה
	יום הזיכרון
	יום העצמאות
	חג שבועות

את הספח נא לשים בתא הדואר שלי.

תודה והמשק שנה פורייה

בתי שמעוני
רכזת תרבות

החגיגה נמשכת - בסחל"ב מציינים 75 לגבעת חיים

2007
75
1932
גבעת חיים מאוחד

ביום שני 9 ביולי בשעה 9:30
מפגש חגיגי במועדון לחבר
שירים עם טעם של פעם - עם לאה דגן

ביום שלישי 10 ביולי
טיול (קצר) לחוות חפציבה,
בהדרכת ראובן אתר
פרטים והרשמה על לוח המודעות

ביום רביעי 11 ביולי בשעה 9:30
הקרנת הסרט על גבעת חיים
"סיפורה של גבעה"
בחדר הווידאו בבית הספר יוגלים

חג שמח לכולנו

הציבור מוזמן !

גבעתון

אלו טוב
לסוריה
להולדת הנכד בניו לילנד
עמנו
בן לאיתי ובלסינג
אח לנוריה
ברכות למשפחה

אלו טוב
לסנת ויורק לב
לניסואיו של גלעד עם לי
ברכות למשפחה

ביום שלישי 3 ביולי
בשעה 21:00
הופעת בירג'יט והברג'ים
בפאב
בואו בהמוניכם !